

ဘသက်ဆွ

မွန်တည်းနရိပ်

အခန်း (တစ်)

အိမ်ခေါင်းရင်း ပိတောက်ပင်ထက်မှ ငှက်ကလေးများ ၏ ကျည်
ကျည်ကျာကျာ အော်မြည်သံကြောင့် အိပ်မောကျနေရာမှ မိုးအောင်
ဆတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ ။

မီးခလုတ်ကို စမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ။ စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ နံနက်ငါးနာရီ ထိုးနေချေပြီ။

တစ်မိုးသောက်ခဲ့လေပြီပဲ။

ငှက်ကလေးများက နေ့သစ်ကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်နေလေပြီ။

အိပ်ရာမှ ကပျာကယာထပြီး မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုယ်လက်သ
န့်စင်ခြင်းအမှုကို နာရီဝက်အတွင်း ပြီးစီးအောင် လုပ်လိုက်သည်။ ။

ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစား အနည်းငယ်ထည့်ပြီး စာအုပ်အချို့
ကို ရွေးလိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်အထိ အစ်ကိုနှင့် မရီးဖြစ်သူတို့ မှာ နှစ်
နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။ ။

မိုးအောင် တစ်ဖက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ မီးလင်းနေသည်
ကို တွေ့ရသည် နှင့် မမမြင့်တစ်ယောက် အိပ်ရာမှ ထပြီး စာကြည့်နေ
လေပြီကို အတပ်သိလိုက်သည်။ ။ မမမြင့်မှာ ပုသိမ်ဒီဂရီကောလိပ်တွင်
တတိယနှစ် ကျောင်းတက်နေသူဖြစ်သည်။ ။

"သွားတော့မလား အောင်"

တစ်ဖက်ခန်းမှ မမမြင့် ကူး လာပြီး မေးသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့.. မမမြင့် ဘာများ မှာ စရာရှိလို့ လဲဟင်"

"ညနေ အောင် ပြန်လာရင် ကံကော်ပန်းခူးဖို့ မှာ မလို့ ။ ပြီးတော့ အောင့်ကိုလည်း ပေးစရာရှိလို့ ၊ ရော့.. ဒီမှာ မမမြင့် မုန့်ဖိုးထဲက စုပြီး ဝယ်ပေးတာ"

သိုးမွေးဖြင့်ထိုးထားသော အပြာရောင် မာဖ လာလေးကို လှမ်းပေးရင်း မမမြင့်က ပြောပြသည်။ ။

"ဟာ.. ဝမ်းသာလိုက်တာ မမမြင့်ရယ် ကျေးဇူးကမ္ဘာပဲ၊ ညနေ အောင်ပြန်လာရင် မမမြင့်အတွက် ကံကော်ပန်းတွေ အများကြီး ခူးလာ ခဲ့မယ်.. စိတ်ချ"

"ဒါပဲနော်.. ညနေ အောင်ပြန်လာလို့ ကံကော်ပန်း ပါမလာရင် မမမြင့် စိတ်ဆိုးမှာ ပဲ"

"စိတ်ချပါ မမမြင့်ရဲ့ ၊ အလှဆုံး၊ အမွှေးဆုံး ကံကော်ပန်းတွေကို ရွေးပြီး အောင် ခူးလာခဲ့ပါ့မယ်၊ သွားမယ်နော်.. ဘိုင့်ဘိုင့်"

မမမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မိုးအောင် ထွက်လာသည်။ ။ မမမြင့်က ခြံပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ ။ လမ်းထိပ်ရောက်နီးတွင် ပြန်လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။ ။ ခြံပေါက်ဝတွင် မမမြင့် ရပ်နေသည်။ ။ နှင်းမှုန်များကလည်း တဖွဲဖွဲကျနေဆဲ...

"ဪ.. မမမြင့်ရယ်၊ အောင့်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် ခင်တွယ်နေရတာလဲဗျာ" ဟု မိုးအောင်ရင်ထဲမှ မြည်တမ်းမိသည်။ ။

ငဝန်ကျွန်းသာရပ်ကွက်မှ ထွက် လာပြီးနောက် ပုသိမ်ဝါးယား ကတ္တ ရာလမ်းပေါ် ရောက်လာသည့် မိုးအောင်သည် အနွေးဓာတ်ရအောင် ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သွားရမည့်ခရီးက မနီးပေ။ နှစ်နာရီ ကျော် လမ်းလျှောက်ရပေဦးမယ်။

ငဝန်ကျွန်းသာ၊ ရေတပ်၊ အကောက်ဆိပ်ကွမ်းခြံ၊ စင်ဂွမ်အန် ဆန်စက်၊ စဉ်အိုးဖို၊ ရန်ကင်းတောင်ထိအောင် လျှောက်ရမည့်ခရီး ဖြစ် သည် ။

ရန်ကင်းတောင်ရောက်လျှင် တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးတို့ ဖြင့် ကူးပြီး တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်၊ ကမ်းနီဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကံ့ကော်ပင်တွေ ပိုင်းနေသည့် စေတီနှင့် ဇရပ်များ ၊ ကမ်းနီရွာကျော်လျှင် သူ့အလုပ်လုပ် သည့် ကမ်းနီသစ်ဆိပ် ရောက်ချေမည်။

မိုးအောင်သည် ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး လျှောက်လာသည် ။ နဖူးမှ ချွေးစို့လာသဖြင့် ဖူးစောင်ကလေးဖြင့် သုတ်လိုက် သည် ။ အခုမှ ကွမ်းခြံ ရောက်သေးသည် ။ ထိုအခိုက် မင်းကြီးလမ်း ဘက်မှ ပြိုင်ဘီးကလေးတစ်စီး ပြေးထွက်လာသည် ။

"ဒုန်း"

"အား.. အ.. အ"

"အို"

မိုးအောင် လမ်းဘေးသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ဆင်းသွားသည် ။ လ က်ထဲမှ စာအုပ်တွေ လွင့်စင်သွားသည် ။

မိုးအောင်နှင့် ရွယ်တူမိန်းမပျိုသည် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ဆီ ပြေးလာသည် ။

"အို.. ယူ.. ယူ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်။ ခိုင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါရှင်၊ ခိုင်
အပြစ်ပါ။ ခိုင် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်.. နော်"

လဲကျနေသော မိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး တတွတ်တွတ်
တောင်းပန်သည် ။ ပြီးတော့ ကရုဏာမျက်ဝန်းများ ဖြင့် မိုးအောင်ကို ကြ
ည့်နေရှာသည် ။

မိုးအောင် ရင်ထဲမှ ဒေါသအစိုင်အခဲများ အရည်ပျော်သွားလေပြီ။ ခ
န္တာကိုယ်ပေါ်မှ နာကျင်မှုများ ဘယ်အချိန်က ပျောက်သွားမှန်းပင် မသိလို
က်။ ဖြူဖွေးသော နှင်းမှုန်များ အောက်တွင် အဝါရောင် အားကစားဝတ်
စုံဖြင့် အလှကြီး လှနေသော ရွှေရောင် နတ်မိမယ်ကလေးကို ကြည့်
ကောင်းတိုင်း ကြည့်နေမိစဉ်ပင် သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသော
ဝေဒနာကို တသိမ့်သိမ့် ခံစားနေရသည် ။

သူ့အကြည့်စူးစူးကြောင့် မိန်းမပျိုမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား
သည် ။ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော ပါးပြင်ပေါ်တွင် နှင်းဆီသွေးများ ဖြာယှက်
လာသည် ။ ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားသည် ။

"ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဟင်"

မိန်းမပျိုက စိုးရိမ်ပူပန်သံဖြင့် မေးသည် ။ အသံမှာ ဝဲသလိုရှိသော်လ
ည်း နားထောင်လို့ တော့ ကောင်းနေသည် ။

"ဘာမှ မဖြစ်.. အား"

မိုးအောင် ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည် ။ သို့သော်..

"အို.. လက်မောင်းမှာ သွေးတွေပါလား"

မိန်းမပျိုသည် ထိုင်ချပြီး မိုးအောင်လက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်လိုက်သ
ည် ။ ခါးမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုထုတ်၍ လက်မောင်းဒဏ်ရာကို ပတ်

တီးစီးပေးသည်။ ။

မိုးအောင်သည် သူမ လုပ်ကိုင်ပေးသည် ကို ငြိမ်သက်စွာ ခံနေ၏။
ရင်ထဲမှာ တော့ လှိုက်ဖိုမောနေသည်။ ။

"သိပ်နာနေသလားဟင်၊ ခြေနင်းပြားနဲ့ ခြစ်မိတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ သွေး
တော်တော် ထွက်နေတယ်"

အဝါရောင် လက်ကိုင်ပဝါလေးတွင် စို့နေသော သွေးကွက်ကို ကြည့်
ပြီး ကြင်နာစွာ မေးသည်။ ။

"ဟာ.. ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပဝါမှာ သွေးတွေစွန်းကုန်ပြီ"

မိုးအောင် အားနာစွာ ပြောမိသည်။ ။

"အို.. ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စွန်းစွန်းပေါ့။ ရှင်.. ရပ်လို့ ကော ရပါ့မလားဟင်
"

"ရမယ် ထင်ပါတယ်"

မိုးအောင်သည် မိန်းမပျို၏ လက်ကို အားပြု၍ ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအ
ခိုက်မှာ ပင် သူတို့ အနီးသို့ ပြိုင်ဘီးနှစ်စီး ရောက်လာသည်။ ။

"ဟင်.. ရှယ်လီ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဒီက.. ဒီက အစ်ကိုကို စက်ဘီးနဲ့ တိုက်မိလို့ "

မိန်းမပျိုက မိုးအောင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောပြသ
ည်။ ။ ပြာလဲ့ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းများက မိုးအောင်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"သူငယ်ချင်းက ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့ လား။ သွား
ချင်တဲ့ နေရာကို ပြောပါ.. လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

စက်ဘီးပေါ်က လူငယ်တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ။

"ရန်ကင်းတောင်ကို သွားမှာ ပါ ရပါတယ်"

"ဟာ.. အဝေးကြီး ကျန်သေးတာပဲ၊ ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ပို့ ပေးမယ်လေ"

"နေပါစေ၊ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း လိုင်းကားကြုံရင် စီး သွားမှာ ပါ"

မိုးအောင်က ပြောပြီး ပြန်ကျဲနေသော စာအုပ်များကို လိုက်ကောက် နေသည် ။ ရှယ်လီဆိုသော မိန်းမပျိုကပါ ကူညီကောက်ပေးသည် ။ စာ အုပ်များကို လှမ်းပေးရင်း..

"ယူနာမည်က"

"ကျွန်တော့်နာမည် မိုးအောင်ပါ"

"ကျွန်မနာမည်က ခိုင်ရွှေဝါ ပါ၊ မှတ်ထားပါနော်"

အခန်း (နှစ်)

"ဟေ့ကောင်.. မောင်မိုး၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး ဒီလောက် သဘောကျနေတာလဲ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးပြုံးလို့ ။ ငါအော်နေတာ မကြားဘူးလား။ လုံးပတ် သုံးပေရှစ်လက်မ၊ ပေရှည် တစ်ဆယ့်ရှစ်၊ အကောက်နံပါတ် သုံးလေးလေး"

"ဟိုး.. ဟိုး.. ခဏနေပါဦး ဦးလေးထွန်း။ ကျွန်တော် ခဏလောက် တွေးပါရစေဦး။ တွေးရတာ အရသာရှိလွန်းလို့ ပါဗျာ.. ဟီး.. ဟီး"

"ကောင်းစွာ၊ မင်းက တွေးပြီး အရသာယူနေ၊ ငါ့မှာ ဖြင့် ချမ်းလို့ သေတော့မယ်"

ပြောရင်း နူးနှစ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြ၊ မေးကို တဝှပ်ဝှပ် ရိုက်ပြနေသည့် ဦးထွန်းကိုကြည့်ပြီး မိုးအောင် တဟားဟား ရယ်တော့သည် ။

ငဝန်မြစ်ရေသည် တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေ၏။ ရေစုန်တွင် လေဟု နံစီးရင်း ဗေဒါဖောင်များ မျောလာနေသည် ။

မိုးအောင်သည် သွေးစွန်းနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ဖွတ်လျှော်၍ နေလှန်းထားခဲ့သည် ။ နိုင်ငံခြားဖြစ် လက်ကိုင်ပဝါလေး၏ ထောင့်တွင် "ကေအမ်တီ" ဟု အင်္ဂလိပ်အက္ခရာသုံးလုံး ရေးထား၏။ တန်းပေါ်တွင် ကြိုးချည်လှန်းထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးမှာ လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေသည် ။

လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သူ့.. ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

"ဒီလောင်တောင် လက်ကိုင်ပဝါကို ကြည့်နေရအောင် ဒီလက်ကိုင်ပဝါက ဘာတွေ ထူးဆန်းနေလို့ လဲ မောင်မိုးရာ"

အဝတ်အစားများ လဲပြီး ဆေးတံခဲနေသော ဦးထွန်းက စိတ်မရှည်သံဖြင့် မေးသည်။ ။

"ဒီနေ့.. ကျွန်တော် အချစ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်.. ဦးလေးထွန်း"

ဦးထွန်း အတန်ကြာအောင် နဖူးတွန့်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။

"အင်း.. ဟုတ်ပြီ၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ မင်းတို့ ငှားနေတဲ့ အိမ်က ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေတဲ့ မမမြင့်ကို..."

"ဟာ.. ဦးလေးထွန်းကလဲ မဟုတ်တာ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ မမမြင့်က မောင်နှမလို ခင်တာပါ။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးက ခိုင်.. ခိုင်ရွှေဝါ တဲ့ "

"ဘာ.. ခိုင်ရွှေဝါ ဟုတ်လား၊ ခိုင်ရွှေဝါဆိုတာ ငါတို့ ငယ်ငယ်က ရန်ကုန်ရောက်ရင် အရက်သွားသောက်တဲ့ ဆိုင်နာမည်ကွ"

"ဟာ.. ဦးလေးထွန်းကလဲ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ နာမည်ကို အရက်ဆိုင်နာမည်နဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ ဗျာ။ ခိုင်ရွှေဝါဆိုတဲ့ အရက်ဆိုင်နာမည် မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ"

မိုးအောင်က မျက်နှာရှုံ့တွပြီး ပြန်ပြောသည်။ ။

"ဟ.. မောင်မိုးရ၊ ရှိလို့ ပြောတာပေါ့ကွ၊ မင်းက လူဖြစ်နောက်ကျလို့ မသိတာ၊ ခိုင်ရွှေဝါတင် မကဘူး၊ သင်းမာလာ၊ မြွေညှိဆိုတဲ့ အရက်ဆိုင်တွေ ရန်ကုန်မှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ နာမည်လေးတွေ လှသလောက် သူတို့

ဆီရောက်သွားတဲ့ လူအားလုံးဟာ သေရည်မှာ ယစ်မူးပြီး အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ငါလဲပါတယ်။ အခုလဲ ခိုင်ရွှေဝါ ဆိုတဲ့ အလှကဝေမလေးက ပြုစားလို့ မိုးအောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရူးတော့မယ်လေ.. ကွာ.. ဟပ်.. ဟား.."

"ဒါ.. ဘာဆန်းလို့ လဲ ဦးလေးထွန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ လူတွေဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဘဝမှာ ယစ်မူးနေကြတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ကဗျာဆရာက ကာရန်တွေနဲ့ ယစ်မူးတယ်။ ပန်းချီဆရာက အရောင်တွေနဲ့ ယစ်မူးတယ်။ ဂီတသမားက သံစဉ်တွေနဲ့ ယစ်မူးတယ်။ တချို့က ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမှာ ယစ်မူးပြီး တချို့က အာဏာယစ်မူးတယ်။ ကျွန်တော် မိုးအောင်ကတော့ ခိုင်အလှမှာ ယစ်မူးတယ်။ ခိုင်ကိုချစ်တယ် ဦးလေးထွန်းရယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ"

မိုးအောင်မှာ ပြောရင်း အသံများ တုန်လာသည် ။ ခြောက်သွေ့နေပြီ ဖြစ်သော လက်ကိုင်ပဝါလေးကို တယုတယခေါက်ပြီး နမ်းနေ၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည် ။

"နေပါဦးကွ၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေရအောင် သူ.. ဘယ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်း.. သိလို့ လား၊ ဒီနေ့မနက်မှ တွေ့တာဆို"

ဦးထွန်းစကားကြောင့် မိုးအောင် ငိုငိုသွား၏။ အတန်ကြာမှ ပင့်သက်မောကို ရှူထုတ်ရင်း...

"ဟုတ်တယ်.. ဦးလေးထွန်း၊ သူ.. ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်မသိဘူး၊ အရင်ကလဲ မမြင်ဖူးဘူး"

သူ.. အားလျော့စွာ ပြောမိသည် ။ ဦးထွန်းက ခေါင်းရမ်းနေ၏။

"မင်းဟာ ချောင်းကိုပစ်ပြီး မြစ်ကိုရှာသလို ဖြစ်နေပြီနော် မောင်မိုး။

မင်းရဲ့ ခိုင်ရွှေဝါက မြင့်မြင့်ဦးထက် ပိုလှနေလို့ လားကွာ"

"တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ လှကြတာပါပဲ။ မမမြင့်ဟာ ပုသိမ်ဒီဂရီ ကောလိပ်မှာ ကွင်းပဲ၊ မမမြင့်လှတာကို ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်က ပိုလှတယ်။ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ အသည်းနှလုံးက အလိုလို ပေါက်ဖွားလာတာမျိုးပါ။ မမမြင့်ကို အစ်မတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်လို့ ရတယ် ။ ခိုင်ကိုတော့ အသည်းနှလုံးက တသိမ့်သိမ့်ခံစားပြီး ချစ်ရတာပါ ဦးလေးထွန်းရယ်"

"ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မင်း.. ဘယ်မှာ ရှာမှာ လဲ၊ မင်းရဲ့ ခံစားချက်ကို သူသိအောင် ဘယ်လိုပြောပြမလဲ။ ပြီးတော့ စတွေ့တွေ့ချင်း လက်မှာ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် ဒဏ်ရာပေးသွားတယ်။ ဒါဟာ မင်း.. အသည်းကို ဒဏ်ရာရစေမယ့် နိမိတ်ပဲ၊ အခုကတည်းက သူ့အတွက် မင်း... ခံစားနေရပြီ၊ မင်းဟာက မကျွမ်းမီက လွမ်းနှင့်သည် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ မောင်မိုး..."

"ဟာ.. ဦးလေးထွန်းကလဲ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ပြောနေပါပြီ။ တော်ပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး တွေးနေပါရစေ"

"မင်းကိုခင်လို့ သတိပေးတာပါကွာ"

ဦးထွန်းက ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့သည် ။

မိုးအောင် ခုတင်ပေါ် လှဲနေမိသည် ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုမောနေသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး စောင်ဖြင့်ပတ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါလေးကို မျက်နှာပေါ် အုပ်ထားလိုက်သည် ။ ခိုင် ကိုယ်သင်းနဲ့ကလေးကို တရှိုက်မက်မက် ရှူနေမိသည် ။

"ခိုင်ရယ်.. မင်း.. ဘယ်မှာ လဲကွယ်"

ရင်ထဲမှာ တမ်းတနေမိသည်။ ။

"မင်းကို ချစ်နေမိပါပြီ ခိုင်..ရယ်"

နှုတ်မှ တီးတိုးပြောမိသည်။ ။

"အောင်မလေးဗျ.. ဘယ့်နှယ်ဟာကြီးလဲ"

ထိန်ဝင်း၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် မိုးအောင် ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိပြီး နံရံကို ကျောကပ်ကာ ကြောက်ရွံ့ဟန်လုပ်နေသော ထိန်ဝင်းကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ.. ထိန်ဝင်းရ"

"ဒီလိုပါ.. ကိုမိုးက တစ်ကိုယ်လုံး စောင်ပတ်ပြီး မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါ အုပ်ထားတယ်၊ နောက်ပြီး ပက်လက်ကြီးလှန်နေတော့ ဟို.. ဟိုလေ အသုဘ.."

"ဟာကွာ.. ထိန်ဝင်း တော်တော့၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိကွာ"

ထိန်ဝင်းမှာ သစ်ဆိပ်ညစောင့် ကိုကျော်မောင်၏ သားဖြစ်သည်။ ။ မိုးအောင်နှင့် အတူနေအတူစားပြီး ညီအစ်ကိုသဖွယ် ခင်သူဖြစ်သည်။ ။ ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး မိုးအောင်အပေါ် အလွန်အနစ်နာခံတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

"မနက်ကပြောတဲ့ ခိုင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို အစ်ကိုမိုး လွမ်းနေပြီထင်တယ်"

"အေးကွာ.. ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ.. ဟဲ.. ဟဲ"

ထိုအခိုက် သစ်ဆိပ်ရုံးနောက်ဘက် ကုံကော်တန်းဆီမှ ချိုးကူသံကို

ကြားနေရသည် ။ လေးလေးတွဲတွဲ တွန်မြည်နေသော ချိုးကူသံမှာ လွမ်းစရာ ကောင်းနေသည် ။

"အစ်ကို.. မိုး"

"ဘာလဲ.. ထိန်ဝင်း"

"ကံ့ကော်ပန်းခူးမယ်ဆို၊ အစ်ကိုမိုး လက်နာနေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ခူးပေးမယ်။ ဘုရားကုန်းက အပင်တွေက မြင့်တယ်"

"အေးကွာ.. ငါ့ကို ကူညီပါဦး.. ထိန်ဝင်းရာ"

ကံ့ကော်ပန်းဆိုမှ မမမြင့်ကို သူ သတိရသည် ။ မမမြင့်ပေးသော သိုးမွေးမာဖ လာလေးကို ခြင်ထောင်ကြိုးတန်းတွင် လှန်းထားရာမှ ယူကြည့်လိုက်သည် ။

ဖူးစောင်ကလေးမှာ လည်း သွေးများ စွန်းနေသည် ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည် ။

အခန်း (သုံး)

"ဟယ်.. လှလိုက်တဲ့ ကံ့ကော်ပန်းတွေ၊ အရမ်းမွှေးတာပဲကွယ်"

မိုးအောင်လာပေးသော ကံ့ကော်ပန်းများကို လှမ်းယူရင်း မြင့်မြင့်ဦးက ဝမ်းသာအားရ ပြောတော့သည်။ ။ ထို့နောက် ပတ်တီးစည်းထားသော လက်ကို မြင်သွားသည်။ ။

"ဟင်.. အောင့် လက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ သစ်ပင်ပေါ် လိမ့်ကျတာလား၊ အလုပ်ထဲမှာ ဖြစ်တာလား။ ဒဏ်ရာကြီးသလား..."

မြင့်မြင့်ဦးက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် အတောမသတ် မေးတော့သည်။ ။ မိုးအောင်၏ မရိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပတ်တီးဖြည်ကြည့်သည်။ ။ ဒဏ်ရာကို ဆေးဝါးလေးထည့်ပြီး ပတ်တီးပြန်စည်းပေးသည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ.. အောင်ရယ်"

မိုးအောင်က ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ။ စက်ဘီးနှင့် ဝင်တိုက်သူ မိန်းကလေးအား သူ... စိတ်မဆိုးဘဲ ချစ်မိနေသည့် အကြောင်းကိုတော့ ဖွင့်မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာ ပဲ ထားလိုက်သည်။ ။

"ဂန်းနာမတွေ.. လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်အောင် ဘယ်လင်ကို ငမ်းပြီး နင်းလာသလဲမှ မသိတာ"

မိုးအောင် မရိုး မအေးချစ်မှာ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်နေ၏။
မြင့်မြင့်ဦးမှာ မျက်နှာညှိုးနေရှာသည် ။

"သိပ်နာသလား.. အောင်၊ ဆေးခန်းသွားမလား၊ ဆေးထိုးလိုက်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွယ်"

မြင့်မြင့်ဦးက စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည် ။

"ရပါတယ်.. မမမြင့်ရယ်၊ အောင်.. ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"အဲဒါသာကြည့်တော့ မြင့်ရေ၊ မြင့်ရဲ့ မောင်က သိပ်ခေါင်းမာတာ"

မအေးချစ်က စိတ်မရှည်သလိုပြောပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည် ။
မိုးအောင်နှင့် မြင့်မြင့်ဦးတို့ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့၏။

"လာ.. မမမြင့်တို့ အခန်းကို သွားရအောင်နော်..."

မြင့်မြင့်ဦးနှင့်အတူ လိုက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိတော့
"အောင်.. ခဏနေဦးနော်" ဟု ပြောပြီး မြင့်မြင့်ဦး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝ
င်သွားသည် ။ ခဏအကြာတွင် ကွန်ပါဘူးကလေးကို ကိုင်ပြီး ပြန်
ရောက်လာသည် ။

"ရော့.. အောင်၊ အဲဒီကွန်ပါဘူးထဲမှာ ဘော(လ်)ပင်နဲ့ ချွန်ပြီးသား ခဲ
တံတွေ ပါတယ်"

"အောင်.. အောင်.. မယူပါရစေနဲ့ မမမြင့်ရယ်"

မိုးအောင် အားနာစွာ ငြင်းမိသည် ။ ညိုမှို င်းသွားသော မမမြင့်
မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည် ။ ဟိုတစ်နေ့က ကွန်ပါ
ဘူး လိုချင်ကြောင်း အစ်ကိုမင်းဝေကို ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ သူ့အသံကို တစ်
ဖက်ခန်းမှ မမမြင့် ကြားဟန်တူသည် ။

"လခထုတ်မှ ပဲ လိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ အောင်.. ဆုံးဖြတ်ထားလို့ ပါ၊
နောက်ပြီး အောင်.. လိုအပ်သမျှကို မမမြင့်ကချည်း ပေးနေတော့ အောင်
.. အားနာလှပြီ မမမြင့်ရယ်"

"အားနာတယ်... ဟုတ်လား အောင်၊ ပြောရက်လိုက်တာကွယ်။ မမ
မြင့်ကိုခင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ ကွယ်"

ပြောနေရင်း မမမြင့်မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်များ သမ်း
လာသည် ။ အသံတုန်ပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းလာ၏။ မြင့်မြင့်ဦးအကြည့်ကို
ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မိုးအောင် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည် ။

"ယူပါ.. အောင်ရယ်၊ မမမြင့်ကိုခင်ရင် ယူပါကွယ်"

"ယူပါမယ် မမမြင့်ရယ်၊ ဒါပဲနော်.. အောင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကိုလဲ
မမမြင့် ယူရမယ်"

မိုးအောင်က မြင့်မြင့်ဦးလက်ထဲမှ ကွန်ပါဘူးကို လှမ်းယူရင်း ပြော
နေသည် ။ မြင့်မြင့်ဦး ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သူမရင်ထဲကမူ "
အောင့်ဆီက ဘာတစ်ခုမှ မမမြင့် မမျှော်လင့်ပါဘူးကွယ်" ဟု ပြောနေမိ
သည် ။

ထိုအခိုက် မြင့်မြင့်ဦးမိခင် ဒေါ်ခင်ရီ အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည် ။

"ဪ.. မောင်မိုးလဲ ရောက်နေသကိုး၊ လက်မှာ လဲ ပတ်တီးစည်းလို့
ပါလားကွယ်"

"သား.. မနက်က စက်ဘီးအတိုက်ခံရလို့ ကြီးမေ၊ ဒဏ်ရာက မများ
ပါဘူး။ ကြီးမေ.. ဥပုသ်ရခဲ့ရဲ့ လား"

"ရပါတယ် သားရယ်၊ ဟဲ့.. သမီး မြင့်မြင့်ဦး၊ မောင်မိုးကို ဆေးထည့်
ပေးလိုက်ပါကွယ်"

"ဆေးထည့်ပေးပြီးပါပြီ မေမေရဲ့ "

"အေး.. အေး"

ကြီးမေမှာ တရားသမားဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်သည်။ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ မှာ ဟင်္သာတကုန်သွယ်/လယ်ယာရုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ တစ်လတစ်ကြိမ်သာ အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။ သူမတို့ မိသားစုတွင် ယခင်က မိုးအောင်နှင့်ရွယ်သူ သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ဆယ်တန်းရောက်သောနှစ်တွင် ရုတ်တရက်ဖျားနာ၍ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် မြင့်မြင့်ဦးတို့ သားအမိသည် မိုးအောင်ကို သားလို မောင်ငယ်လို အချစ်ပိုနေကြသည်။

"ဘာဝိုင်နေတာလဲ.. အောင်၊ ရေချိုးပြီး ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်လေ၊ ရေချိုးရင် ဒဏ်ရာရေမစိုအောင် ချိုးနော်၊ လာပါ.. မမမြင့် ရေခပ်လောင်းပေးမယ်"

"နေပါစေ.. မမမြင့်ရယ်၊ အောင့်ဘာသာ ချိုးပါ့မယ်"

"ကဲပါ.. တော်တော်ကြာ ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်.. လာ"

"ဪ.. မမမြင့်ရယ်"

မိုးအောင် ရင်ထဲမှ ညည်းဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (လေး)

"ဆရာ... ဆရာ"

ကျောင်းစာရေး၏ ခေါ်သံကြောင့် ဆရာ ဦးမြင့်ကြည်သည် မြန်မာ
စာ သင်ကြားနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဪ.. ကိုတင်ထွန်း ဘာကိစ္စ"

"ဒီအခန်းက မောင်မိုးအောင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက်ပါတဲ့ "

ဆရာဦးမြင့်ကြည်သည် စာရေးနေသော မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး
ပြောသည် ။

"မောင်မိုးအောင်ရေ.. မင်းကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက တွေ့ချင်
လို့ တဲ့ ကွ"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

မိုးအောင် အတန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့်
တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးသဖြင့် ရင်ဖိုနေသည် ။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့
ဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ဆရာမကြီးထိုင်နေသော စားပွဲရှေ့တွင် လက်ပိုက်ရင်း..

"ကျွန်တော် မောင်မိုးအောင်ပါ ဆရာကြီး" ဟု ပြောပြလိုက်သည် ။

"ထိုင်ပါကွယ်"

မိုးအောင် ကုလားထိုင်တွင် အသာထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"သားနာမည် မောင်မိုးအောင်နော်၊ သစ်လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်တာနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး"

စားပွဲအောက်မှ သူ့ဒူးနှစ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ။ ဘာတွေများ ပြဿနာ တက်နေပြီလဲဟု တွေးရင်း ရင်ဖိုနေ၏။

"သားက မိုးအောင်ချို ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကဗျာရေးတယ်ဆို"

"ဪ.. ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး"

"ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီလိုပါကွယ် ဆရာမကြီးတို့ လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ စုပေါင်းညီညွတ်တဲ့ သဘောကိုလဲ ပြချင်တယ်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရဲ့ စာပေဝါသနာကိုလဲ မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လဲ ပါတယ်"

မိုးအောင် ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ဝါသနာပါသော အလုပ်ကို လုပ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ရင်ထဲမှ ကျေနပ်နေမိ၏။

"ကောင်းပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တချို့ဆိုရင် ကဗျာစပ်နည်းစပ်ဟန်၊ စကားလုံး ရွေးချယ်သုံးနှုန်းပုံ၊ အတွေးအခေါ်အားလုံးကောင်းတဲ့ ကဗျာတွေကို စပ်နိုင်ရက်နဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြခြင်း မခံရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အခုလို လက်ကမ်းကဗျာ စာစောင်ထုတ်ရင် သူတို့လို ရွက်ပုန်းသီးဖြစ်နေတဲ့ ကဗျာဆ

ရာတွေကို ဖော်ထုတ်ပေးရာ ရောက်ပါတယ်။ သူတို့ လဲ ပိုပြီး အားရှိလာ လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပါ့မယ် ဆရာမကြီး။"

"ဆရာမကြီး.. ကျွန်တော်တို့ ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ"

မိုးအောင် စကားရပ်ပြီး အသံလာရာ ရုံးခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည် ။

ရုံးခန်းဝတွင် အသားဖြူဖြူ၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီး တစ်ယောက်၊ ဖြူဖြူခန့်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး ကြီးကိုယ်လုံးနှင့် ကွယ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တို့ ရပ်လျက်ရှိ၏။

"ဪ.. ဝင်ခဲ့ပါ၊ ထိုင်ကြပါ။ မောင်မိုးအောင် ခဏနေဦးနော်"

မိုးအောင်သည် ဆရာမကြီးစားပွဲဘေးသို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည် ။ ဧည့် သည် များက ဆရာမကြီး စားပွဲရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည် ။

"ကျွန်တော်ဟာ အစိုးရတာဝန်နဲ့ ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာတာပါ ဆရာမ ကြီး။ ဒီကိုရောက်တာ ဆယ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သမီးလေး ရှယ်လီ က ကိုးတန်းပါ။ နေမကောင်းတာကြောင့် နှစ်နှစ် ကျောင်းမနေရပါဘူး။ အခု နေကောင်းပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပြန်ထားချင်ပါတယ်။ လက်ခံ ပေးပါနော် ဆရာမကြီး"

လူကြီး၏ အသံမှာ ဝဲလွန်းသဖြင့် တချို့စကားလုံးများကို မနည်း နား ထောင်နေရသည် ။

"နောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့ ကျောင်းက ကျောင်းထွက်လက်မှတ် ပါတယ်မ ဟုတ်လား။ ကျောင်းစည်းကမ်း စာရွက်ကို ရုံးခန်းအပြင်က ဘလက် ဘုတ် မှာ ကပ်ထားပါတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ စာတော်ရုံနဲ့ မပြီးပါဘူး။

ကျောင်းစည်းကမ်းကို လိုက်နာဖို့ လဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ စာတော်ဖို့ သာမက စာရိတ္တကောင်းဖို့ ၊ စည်းကမ်းကို လိုက်နာတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရဖို့ ၊ စတာတွေ အဘက်ဘက်က ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ထားပါတယ်ရှင်"

"သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါ ဆရာမကြီး"

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မျက်နှာအောက်ငုံ့နေသော မိန်းမပျိုကို ငဲ့ စောင်းကြည့်ပြီး..

"သမီးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"သမီးနာမည် ခိုင်ရွှေဝါပါ ဆရာမကြီး"

မိုးအောင်သည် ကျင်စက်အတို့ ခံရသလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား သည် ။ ဆရာကြီး၏ အမေးကို ခေါင်းမောဖြေသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာ ကို မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည် ။ မိန်းမပျိုကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ သည် ။ မျက်ဝန်းနှစ်ခု ဆုံမိကြသည် ။

"ခင်ဗျား.. မခိုင်ရွှေဝါ"

"ဟင်.. ကိုမိုးအောင်"

"သမီးနဲ့ သူ ဘယ်တုန်းက သိကြတာလဲ"

ခိုင်ရွှေဝါမိခင်က အံ့ဩစွာ ဝင်မေးသည် ။

"သမီး မနက်က စက်ဘီးနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာ ဒီက ကိုမိုးအောင်ပါ.. မာ ဓီ"

"ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ မနက်က စက်ဘီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိတယ်လို့ သမီးပြောတယ်။ လက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်လို့ လဲ

ပြောတယ်။ သမီးလည်း အဲဒီအကြောင်းကိုပြောပြီး ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတယ်ကွယ်။ ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ သက်သာရဲ့လား"

"သက်သာပါတယ် ခင်ဗျာ"

လက်ကဒဏ်ရာထက် နှလုံးသားမှာ ရတဲ့ ဒဏ်ရာက ပိုပြင်းထန်ပါတယ်.. ဦးရယ်ဟု သူ့ရင်ထဲမှ ပြောမိသည် ။ ထို့နောက် ခိုင်ရွှေဝါတို့ မိသားစုသည် ကျောင်းအပ်ရာဌာနသို့ ထွက်သွားကြသည် ။

"ကဲ.. သား မနက်ဖြန်ကာ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စာစောင်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ပေတော့။ အခန်းတိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို ကဗျာရေးပို့ဖို့ သားပဲ လိုက်ပြောပေးပါ။ ကျောင်းသားတစ်ဦးကို ကဗျာသုံးပုဒ် စပ်ခိုင်းပါ။ မကြိုက်တာပယ်ပြီး ကောင်းတဲ့ အပုဒ်ကို ထည့်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး"

ဆရာမကြီးရုံးခန်းမှ ထွက် လာပြီး ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာသည် ။ ကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်ထားသော နောက်ဆုံးပေါ် ကားဖြူလေးကို ကြည့်ပြီး မိုးအောင် အားငယ်သွားသည် ။

"ဟေ့ကောင်.. မိုးအောင် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ၊ မင်းကို ဆရာမကြီးက ဆူလိုက်လို့လား"

ကော်ရစ်ဒါ ထောင့်ချိုးတွင် သူငယ်ချင်း ပြုံးချိုနှင့်တွေ့သည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး ပြုံးချိုရာ၊ လက်ကမ်းစာစောင်ထုတ်ဖို့ ခေါ်ပြောတာပါ"

"ဟုတ်လား.. ဘယ်သူတွေရေးမှာလဲ"

"ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အားလုံး ဝင်ရေး ခွင့်ရှိတယ်။ ကောင်းတဲ့ ကဗျာ ရွေးထည့်မှာ ပေါ့ကွာ"

"အဲဒါဆို ငါလဲ ကဗျာရေးမယ် မိုးအောင်"

"ရေးပေါ့ဟ၊ ကဲ.. ငါသွားမယ်"

"မင်းကလဲ နေစမ်းပါဦးဟ၊ ပြောစရာရှိလို့ "

ပြီးချို့က သူ့ခါးကိုဖက်ပြီး တားသည် ။ မိုးအောင်မှာ စိတ်စောနေ၏။
ခိုင်ရွှေဝါ ဘယ်အခန်းမှာ ရောက်သည် ကို သိလိုလှပြီ။

"ကဲ.. ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောကွာ။ တော်ကြာ ဆရာမကြီးထွက်
လာလို့ မြင်သွားရင် ဆူလိမ့်မယ်"

"ဒီလိုကွ မိုးအောင်ရ၊ ငါတို့ အခန်းကို ဒီည ကောင်မလေး ချောချော
တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ချောတာမှ ဘာချောသလဲ မမေးနဲ့ ။ အ
သားက ဖြူဖြူဝင်းဝင်း၊ ပါးကလေးက မို့မို့ဖောင်းဖောင်း၊ အဲ.. သူ့နာမည်
က ဘာပါလိမ့်၊ ဪ.. သိပြီ သိပြီ ခိုင်ရွှေဝါတဲ့ "

"ဟေ"

အံ့ဩမှု အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားသော မိုးအောင်မျက်နှာကို
ကြည့်ရင်းက "ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မိုးအောင်ရ၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့
လား၊ မှန်းစမ်း" တအံ့တဩ မေးတော့သည် ။

ပြီးချို့က မိုးအောင်ရင်ဘက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းမည်ပြုသည် ။ မိုး
အောင်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျော်ရွှင်မှုများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည် ။ ပြီးချို့လက်
ကို အသာဖယ်ရှားရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ငါ.. ငါ.. အခန်းထဲ သွားတော့မယ်ကွာ"

အခန်းသို့သွားရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်၏။

"မိုးအောင်.. ငါ့ကို ငါးကျပ်လောက် ချေးပါဦးကွာ။ ခူးယားသောက်ချင်လို့ "

ပြီးချို့က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ပြောသည် ။

"ဟာ.. မင်းကလဲ ကျောင်းချိန်အတွင်းမှာ "

"လုပ်ပါကွာ.. မင်းက ဝင်ငွေရှိတဲ့ လခစား၊ ပြီးတော့ ကဗျာဆရာ၊ ပြီးတော့..."

"တော်ကွာ.. ရော့..ရော့ အိမ်သာထဲမှာ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်တာ ဆရာမကြီးမိရင် မလွယ်ဘူးကွနော်"

ပြီးချို့သည် မိုးအောင်လက်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်ကို ဆတ်ခနဲ ယူပြီး လှည့်ထွက်သွားသည် ။ မသွားခင် ပြောသွားသည့်စကားက မိုးအောင် ရင်ကို ထိသွားသည် ။

"ကိုယ့်ဝေဒနာကို ကိုယ်အသိဆုံးပါ မိုးအောင်ရာ"တဲ့ ။

မိုးအောင် အခန်းပြန်ရောက်တော့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်နေလေပြီ။

ကျောင်းခန်းအတွင်း လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ လမင်းကလေးတစ်စင်း သာနေသည် ။ မိုးအောင်သည် သူ့ခုံနှင့် မျက်စောင်းထိုး ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ခိုင်ရွှေဝါကို ခိုးခိုးကြည့်မိသည် ။

စာရွက်ပေါ်မှာ ရွှေလျားတဲ့ ခိုင်ရွှေဝါ၏ လက်ချောင်းလေးတွေက ဖယောင်းတိုင်လို ဖြူဖွေးဖောင်းအိနေသည် ။

"အရမ်းချစ်နေပြီ ခိုင်ရယ်"

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည် ။ မိုးအောင်သည် အခန်း

ထဲမှ ခပ်မြန်မြန်ထွက် လာပြီး ကော်ရစ်ဒါမှ စောင့်နေ၏။ ခိုင်ရွှေဝါ ပေးထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို လက်တွင် ကိုင်ထားသည်။ ။

မကြာခင် ခိုင်ရွှေဝါထွက် လာပြီး သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည် သူ့ကို မှတ်မိဟန်ဖြင့် ပြုံးပြသွားသည်။ ။

"ဒီ.. ဒီမှာ ၊ မခိုင်ရွှေဝါရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေး၊ ကျွန်တော် ဖွပ်လျှော်ပြီး ပြန်ပေးပါတယ်"

ခိုင်ရွှေဝါက သူ့ထံ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ။

"အို.. ကိုမိုးအောင်ကလဲ၊ အဲဒီ လက်ကိုင်ပဝါကို ကိုမိုးအောင်ပဲ သိမ်းထားပါ။ ကိုမိုးအောင်ကို ခိုင် လက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ သဘောထားပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ခိုင်လို့ ပဲ ခေါ်ပါနော်"

ခိုင်ရွှေဝါက မဟူရာမျက်လုံးကလေးများကို ထောင့်ကပ်၍ ချစ်စဖွယ် ကြည့်ကာ ပြောသည်။ ။ နောက်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ လာနေသဖြင့် ကြာကြာရပ်မနေဘဲ လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။ ။

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ ခိုင်"

ကျောင်းပေါက်ဝရောက်တော့ မိန်းမစီး မောင်ဗမာစက်ဘီးလေးကို ကိုင်ရင်း သူ့ဘေးမှ မောင်းထွက်သွားသော ကားဖြူလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကားနောက်ခန်းတွင် ခိုင်ရွှေဝါ ပါသွားသည်။ ။ မိုးအောင် သက်ပြင်းချပြီး စက်ဘီးကို စတင်နင်းလိုက်သည်။ ။
